

Dîvânü Lügati't-Türk müellifi ve büyük dil âlimi Kaşgarlı Mahmut; Dîvân'ında Oğuz ve Hâkâniye adlı iki edebî şîveden bahseder. Bunlardan Oğuz Türklerinin kullandığı Oğuzca; daha sonra Türklüğün İslâmî devresi içinde ve Osmanlı Hânedanına nispetle Osmanlıca veya Osmanlı Türkçesi adını almıştır.

Millî kültürümüzün temellerini oluşturan çok değerli eserlerin büyük bir bölümü Osmanlı Türkçesi ile yazılmıştır.

Ancak, yeni yetişen neslimiz çok kıymetli ve kimi zaman da paha biçilemeyen bu nadide eserlere bir turist kadar yabancıdır. Öyle ki; Kim bilir hangi dedesinden kalmış bir eser veya eski bir tapu ya da bir paranın, bir çeşme kitâbesinin ya da her gün kapısından girdiği okulunun kitâbesinden hem içerik hem de estetik olarak en küçük bir fikir sahibi olmayan gençlerimizin hali ortadadır. Bizden sonraki nesillere millî kültürümüzü ulaştırma sorumluluğumuz bir yana, san'at noktasından dahi uzak kaldığımız bu mirasın birçoğu, kendi başına bir san'at ekolü olabilecek hattatlarımızın göz nuruyla bir dantela gibi işlenerek meydana getirilmiştir. Ancak ne yazık ki; bu eserler artık yabancı müze ve koleksiyoncuların en güzel köşelerini süslemektedirler.

Ancak ne acayıptır ki; tamamen bize âit olan ve artık günümüzde Osmanlıca olarak tabir edilen Osmanlı Türkçesini, İngilizce, Arapça gibi yabancı bir dil zannedenlerin sayısı maalesef hiç de az değildir. Şans eseri yurt dışına çıkarılamamış olanlar ise, bizlerin çoğunlukla varlıklarından dahi habersiz olduğumuz içindir ki; bu san'at eserlerimiz keşfedilmeyi beklerken; birçoğu sahasında otorite olmuş ve hâlâ bu vasfını koruyan el yazması, nadide eserler kütüphanelerin tozlu raflarında onları gün ışığına çıkaracak şefkatli elleri eklemektedirler. Ve yedi asır cihana hükmetmiş bir milletin torunları, bugün önlerine konulan az sayıdaki çevirilerin dışında bu eşsiz kültür birikiminden istifade edememektedirler.

Bu durumda; günümüz gençliğinin hissesine dedelerinin birkaç bin sene önce yazdıklarını okuyup anlayan diğer milletlere imrenmek mi düşünüyor? Neden bizler de kendimiz ve çocuklarımıza ecdadımızın birikimine birinci elden ulaşma imkanı tanımayalım?

Gönlünde millî kültürden bir nebze olsun hissesi bulunanların bu duruma kayıtz kalması ve

üzülmemesi mümkün değildir.

Yabancı araştırmacıların Osmanlı Türkçesini öğrenerek yaptıkları araştırmalardan, bu gün ancak yabancı dil bilenler istifade edebilirken; bilimsel çeviriler de referans olarak milli kütüphanelerimizi göstermektedir.

Tarih, edebiyat, sosyoloji, ilahiyat vb. bilim dallarında Osmanlı Türkçesiyle ciddi eserler verilmiş olması, araştırmacıların Osmanlı Türkçesini okumasını ve öğrenmesini şart kılmaktadır.

İnsanlar geçmişlerini merak ediyorlar, temellerini arıyorlar. Ararken geçmişle alakalı olarak çok az miktarda eserin Latin alfabesine aktarılmış olduğunu görüyorlar. Diğer metinlere, yüz binlerce esere bir şekilde ulaşmak istiyorlar.

Bunun dışında dini kaynaklara yöneliyorlar ve bu sebeple bir şekilde Osmanlıca metinlere müracaat etmek zorunda kalıyorlar. Ya da bazen evde babadan, dededen kalma metinler, tapu kayıtları oluyor ve bu insanları harekete geçiriyor. Böylece ev hanımı da iş adamı da Osmanlıca kursunun yolunu tutuyor.

Bugün Osmanlıca'yı öğrenmek, öz yurdunda kendi kültürüne yabancı kalmış bir neslin vicdanında, ecdadına ve tarihine karşı çok geç kalınmış bir fikir borcudur.